

Dopis od preláta (duben 2010)

„Svým ponížením a následným oslavením pro nás náš Pán vytyčil cestu, kterou bychom měli následovat v našem každodenním životě,“ říká nám biskup Echevarría ve svém dubnovém dopise.

18.04.2010

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Včera, 31. března, uplynulo sedmdesát pět let ode dne, kdy sv.

Josemaría poprvé slavil mši svatou v rezidenci Ferraz a uložil zde do svatostánku Nejsvětější svátost. A zítra, 2. dubna, uplyne pět let od smrti Jana Pavla II. Dvě různá výročí, jež však v našich srdcích probouzí zvláštní ozvěnu. Oba dny letos spadají doprostřed Svatého týdne. Vyzývají nás k následování našeho křesťanského povolání v úzkém svazku s Ježíšem Kristem, skutečně přítomným v Eucharistii, a doprovázení jeho osoby při jeho vykupitelském Umučení.

Sv. Josemaría si uvědomoval, že po uložení našeho Pána do svatostánku centra došlo v apoštolském díle k velkému růstu. Velmi záhy, aniž by mizely překážky (na něž vždy narazíme, neboť to je cesta, jíž se ubíral náš Pán), začala být sklizeň hojnější. Napsal to v dopise generálnímu vikáři diecéze Madrid-Alcalá: ***Přítomnost Ježíše ve svatostánku je patrná. Od***

***okamžiku, kdy přišel, naše práce
vzrostla jak v rozsahu, tak v
intenzitě.***[1]

Každý z nás si vzpomíná, jaké duchovní zemětřesení způsobila smrt Jana Pavla II. v tolika lidech a jak hojné ovoce přinesla. To bylo předcházeno léty, měsíci a týdny, během nichž tento velký papež poskytoval – skrze svá kázání a příklad, skrze svou dlouhou nemoc, skrze svůj odevzdaný život a smrt – nádherné svědectví o tom, jak následovat Krista. Určitě si vybavujeme pevnost, s jakou se chopil svatého Kříže, zatímco v televizi na Velký pátek sledoval Křížovou cestu, které se nemohl zúčastnit.

Tyto a další podněty nám mohou pomáhat *vkládat se* hlouběji do scén Svatého týdne. Liturgie svatého Tridua, která začíná dnes večer mší svatou *In Cena Domini* a uzavírá se

Velikonoční Vigilií, výmluvně připomíná způsob, který Bůh zvolil pro naše vykoupení. Prosme našeho Pána o hojnost milostí, abychom lépe porozuměli obrovskému daru, vskutku nevyčíslitelnému, který dal lidstvu skrze svou oběť na kříži. Jaká předsevzetí sis dal, abys neopustil Ježíše? Prosíš ho, aby z tebe učinil velkoryse se kající duši? Používáte odpovídající prostředky, abyste nikdy neutekli jako apoštolové?

V komentáři k hymnu sv. Pavla v jeho dopise Filipským, který popisuje snížení Boha, aby nás zachránil,^[2] Benedikt XVI. říká: **Apoštol se výstižně a účinně vrací k tajemství dějin spásy, zmiňující aroganci Adama, který, ačkoli nebyl Bohem, chtěl být jako Bůh. A srovnává aroganci prvního člověka, kterou my všichni cítíme v sobě samých, s pokorou pravého Syna Božího, který na sebe ve svém člověčenství neváhal vzít veškerou lidskou**

slabost, kromě hříchu, a to až k hlubinám smrti. Tento sestup do hloubky Umučení a smrti je vystřídán jeho povýšením, pravou slávou, slávou lásky, která šla až do krajnosti. A proto je správné, jak sv. Pavel říká, „aby se v Ježíšově jménu každé koleno sklonilo, převysoko na nebi, na zemi i v podsvětí a aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus jest Pán, ke slávě Boha Otce.“[3]

Zastavme se v rozjímání u těchto slov sv. Pavla, která opět uslyšíme na Velký pátek před čtením Umučení sv. Jana. Jsou dveřmi, které nám umožňují vstupovat do Božích plánů, často tak vzdálených od pouhých plánů lidských. Obejměme překážky, které Bůh dovoluje nebo které nám sesílá, s jistým vědomím, že jsou důkazem jeho lásky, jak jí bylo utrpení a smrt jeho Syna. **To vše, řekl Benedikt XVI., nebylo plodem temného mechanismu nebo**

**slepého osudu: byla to jeho
svobodná volba, skrze velkorysé
dodržení Otcova plánu spásy. A
smrt, již šel vstříc, dodává Pavel,
byla smrt na kříži, nejvíce
ponižující a zneuctující smrt jakou
si dokážete představit. Pán
vesmíru toto všechno podstoupil z
lásky k nám: z lásky si zvolil „vzdát
se sebe“ a stát se naším bratrem; z
lásky sdílel naše podmínky,
podmínky každého muže a každé
ženy.[4]**

Svým ponížením a následným
oslavením pro nás náš Pán vytyčil
cestu, kterou bychom měli
následovat v našem každodenním
životě. ***Jsme-li věrni Ježíši Kristu,***
napsal sv. Josemaría, ***jeho život se
nějakým způsobem opakuje v
životě každého z nás. Projevuje se
to ve vnitřním procesu
sebeposvěcování i ve vnějším
chování.***[5] Tak, působením Ducha
svatého, a za naší osobní spolupráce,

se v nás pomalu Kristovy rysy stanou viditelnými. Při modlitbě Via Crucis můžeme rozjímat o slovech Našeho Otce: ***Pane, ať se rozhodnu strhnout ze sebe pokáním tu smutnou masku, kterou jsem si ukoval svou ubohostí... Tehdy, jen tehdy, když půjdu cestou rozjímání a odčiňování, bude můj život věrným napodobením tvého života. Budeme se ti podobat stále víc a víc. Budeme druhými Kristy, samým Kristem, ipse Christus.***[6]

Dcery a synové moji, prosím Boha, abychom chápali, že největším projevem lásky a štěstí, je snižování sebe sama, protože pak Bůh naplňuje naše duše až po okraj.

Nezapomínejme na velkou pravdu obsaženou v oněch verších – ubohých, řekl Náš Otec – jež přišly na mysl sv. Josemaríovi: *Srdce Ježíšovo, pouč mě, / dnes říkám, že jsi má Láska a mé Dobro, / dnes jsi mi dal svůj Kříž a své trny, / dnes říkám, že mě miluješ.*

Náš Pán s námi zachází tímto způsobem – sjednocením s křížem – aby nás posvětil, a také dopouští, aby samotná Církev čelila mnoha útokům. ***To není nic nového***, říká sv. Josemaría. ***Od okamžiku kdy náš Pán Ježíš Kristus založil Církev, tato naše Matka trpěla neustávající pronásledování. V dobách minulých byly útoky otevřené. Nyní je v mnoha případech pronásledování skryté. Ale dnes, stejně jako včera, je Církev bičována z mnoha stran.***[7]

Nic z toho by nás nemělo překvapit. Náš Pán to oznámil už apoštolům: *Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že ke mně měl nenávist dříve, než k vám. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval, co jeho jest; ale protože ze světa nejste, když vás mé vyvolení ze světa vyprostilo, proto vás svět nenávidí. Připomeňte si slovo, které jsem vám řekl: „Služebník není větší nežli jeho pán.“ Jestliže pronásledovali mne, i*

vás budou pronásledovat; jestliže zachovávali mé slovo, i vaše budou zachovávat. [8]

Tyto útoky na katolické učení, na papeže a biskupy, jsou bezpochyby čas od času intenzivnější. Kněží jsou vysmíváni společně s každým, kdo se snaží žít morálním životem. Laičtí katolíci, kteří se, využívajíce své svobody, snaží osvětit občanské zákony a struktury světlem evangelia, jsou ostrakizováni. Jsem si jist, že vám všem je líto oněch ubohých lidí, kteří mají ve svých myslích a duších prostor pouze pro hořkost. Přivádějme je k Pánu skrze naši modlitbu.

Tváří v tvář těmto situacím bychom neměli ztrácet hlavu nebo se nechat zastrašit. Měli bychom cítit bratrský smutek vůči těm, kteří se mýlí, a modlit se za ně. Oplácejme zlo dobrem a budme radostněji věrnými a apoštolskými. Připomeňme si výraz

sv. Josemaríi **Bůh a odvaha** z prvních let Díla, kdy obtíže v životě Církve nebyly o nic menší než nyní. Uvažujme o slovech našeho Pána, jež jsem právě citoval: *Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat; jestliže zachovávali mé slovo, i vaše budou zachovávat.* Bůh neprohrává bitvy. Se svojí nekonečnou láskou a všemohoucností si může ze zla stvořit dobro.

Ti, kdo se domnívali, že je Církev definitivně mrtvá, často vítězně křičeli, ale nevěsta Kristova vždy povstala ještě krásnější a čistší, aby pokračovala být nástrojem spásy mezi národy. Sv. Augustin na tuto skutečnost ve své době upozornil slovy, jež Náš Otec použil v jednom ze svých kázání. ***Uslyšíte-li snad urážlivá slova nebo výkřiky na adresu církve, dejte oněm nemilujícím lidem s lidskostí a láskou najevo, že s Matkou nelze***

takto špatně zacházet. Teď na ni útočí beztrestně, protože její království, kterým je království jejího Učitele a Zakladatele, není z toho světa. Dokud pšenice sténá mezi slámou, dokud špičky pšenice vzdychají mezi koukolem, dokud nádoby milosrdenství nařikají mezi nádobami zloby, dokud lilie vzlyká mezi trnům, vždy bude nepřítel, kteří říkají: kdy zemře a její jméno zahyne? Myslí si: přijde doba, v níž Církev zmizí a již nebude křesťanů... Ale zatímco to říkají, nutně umírají. A Církev zůstává. (Sv. Augustin, En. PS., 70, II, 12).[9]

Někdy bychom si mohli přát, aby Bůh ukázal svou moc tím, že by definitivně osvobodil Církev od těch, kdo ji pronásledují. A možná se nám někdy chce ptát: Proč jim takovým způsobem umožňuješ ponižovat lid, který jsi vykoupil? Toto je stížnost, kterou sv. Jan vkládá v Apokalypse

do úst těm, kdo vydali svědectví o Kristu svou smrtí: *Uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro Boží slovo a pro svědectví, které vydali. Zvolali mocným hlasem: „Kdy už konečně, svatý a pravdivý Pane, zjednáš spravedlnost a pomstíš naši krev na obyvatelích země?“*[10]

Odpověď na sebe nenechá dlouho čekat: Bylo jim... *řečeno, aby měli ještě krátce strpení, dokud nebudou v plném počtu jejich druhové ve službě a jejich bratři, kteří mají být vydáni na smrt jako oni.*[11]

Takto jedná Bůh. Ti kdo byli svědky Kristova zatčení, jeho bezbožného soudu, jeho nespravedlivého odsouzení, jeho potupné smrti, mylně došli k závěru, že vše skončilo. A přesto nebylo vykoupení lidstva nikdy blíže, než když pro nás Ježíš dobrovolně trpěl. **Jak nádherným a zároveň překvapivým je toto tajemství! Nikdy nebudeme moci dostatečně rozjímat nad touto**

skutečností. Přestože je Bůh, Ježíš nechce svou božskou výsadu učinit svým výhradním vlastnictvím; nechce svého božství, slavné důstojnosti a síly užít jako nástrojů triumfu.[12]

Náš Pán chce, aby se údy jeho Mystického těla podílely na tajemství ponížení a oslavení, jimiž nás vykoupil. **Je-li Velký pátek dnem plným smutku, je také zároveň zvláště příznivým dnem k oživení naší víry, upevnění naší naděje a odvahy, aby každý z nás mohl nést svůj kříž s pokorou, důvěrou a odevzdáním v Bohu, jistý si jeho podporou a vítězstvím. Liturgie tohoto dne zpívá: „O Crux, ave, unica Spes“, „Ó kříži, naše jediná naděje!“[13]** Navrhuji vám něco, co jsem viděl u Našeho Otce: vychutnávat, rozjímat, ztotožňovat se se slovy, která se zvláštním způsobem opakují během Svatého týdne: *Adoramus te, Christe, et*

*benedicimus Tibi. Quia per sanctam
Crucem Tuam redemisti mundum!
Klaníme se ti, Kriste, a děkujeme ti.
Neboť svým křížem jsi vykoupil svět!*

Ve světle jeho slavného Vzkříšení,
které následovalo Kristovu smrt a
pohřeb, nabývají události, které nám
způsobují bolest nebo utrpení, svého
skutečného významu. Pojdme se jim
tedy snažit porozumět tímto
způsobem, milující v každém
okamžiku vůli Boha, který, ač nechce
zlo, je dopouští, aby respektoval naši
svobodu a nechal více vyniknout
svému zářivému milosrdenství. A
snažme se pomáhat mnoha dalším
lidem, kteří jsou možná zmateni
nebo dezorientováni, aby tomuto
porozuměli.

***Bez ohledu na to, co se stane,
Kristus neopustí svou nevěstu.***[14]
Náš Pán i nadále přebývá v Církvi,
které seslal Ducha svatého, aby ji
navěky doprovázel. ***Takový byl Boží***

záměr: Ježíš tím, že zemřel na kříži, nám dal ducha pravdy a života. Kristus je stále přítomen ve své církvi: ve svátostech, v liturgii, v učení Církve, v celé její činnosti.

[15] A Náš Otec dodal: Pouze tehdy, když se člověk s milostí Boží rozhodne postavit do středu své duše kříž, zapře sám sebe pro Boží lásku, teprve když se zbaví všeho sobectví a vší falešné lidské jistoty, to je, když opravdu žije z víry, právě tehdy a jen tehdy dostává plně onen mohutný oheň, velké světlo, velkou útěchu Ducha Svatého.[16]

23. tohoto měsíce budeme opět slavit první svaté přijímání Našeho Otce. Neumím vám vylíčit jeho radost, jeho uctívání, jeho eucharistickou horlivost na Zelený čtvrtek. Ale mohu vám říci, že jeho díkůvzdání a jeho uctívání Ježíše Krista v posvátné Hostii byly příkladné: vše se mu zdálo málo a prosil Pána v

Nejsvětější svátosti, aby jej naučil milovat, aby nás naučil milovat.

Jsou i další výročí dějin Díla v tomto měsíci: Ponechávám je vaší zdravé zvědavosti, abychom, jako dobré dcery a dobří synové, věděli, jak děkovat Nejsvětější Trojice za všechnu její dobrotu vůči nám. Nyní, mimo jiné, za duchovní plody cesty do Palerma, kterou jsem vykonal minulý víkend.

Pokračujte v modlitbě za papeže a jeho pomocníky, a za všechny jeho úmysly. Heslo, které vám navrhuji, je stejné, jaké měl sv. Josemaría v začátcích Opus Dei: **Bůh a odvaha**, víra a statečnost, s optimismem zakořeněným v naději.

Zintenzivněme apoštolát přátelství a důvěry, který je Dílu vlastní, bez starostí o to, co si mohou myslet ostatní, založený na životě modlitby a oběti, odborné práci vykonávané tím nejlepším možným způsobem. A

Bůh udělá vše ***dříve, více a lépe***, než bychom si my mohli představit.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. dubna 2010

[1] Sv. Josemaría, Dopis Donu Francisco Moran, 15. května, 1935. (Srov. Andrés Vázquez de Prada, *Zakladatel Opus Dei*. Díl. I, str. 421).

[2] Srov. *Fil* 2:6-11.

[3] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci 8. dubna 2009.

[4] Ibid.

[5] Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 418.

[6] Sv. Josemaría, *Křížová cesta*, Šesté zastavení.

[7] Sv. Josemaría, Homilie *Nadpřirozený cíl Církve*, 28. května 1972. (*Milovat Církev*, č. 18).

[8] Jn 15:18-20.

[9] Sv. Josemaría, Homilie *Věrnost Církvi*, 4. června 1972. (*Milovat Církev*, č. 16).

[10] Zj 6:9-10.

[11] Ibid., 11.

[12] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci 8. dubna 2009.

[13] Ibid.

[14] Sv. Josemaría, Homilie *Věrnost Církvi*, 4. června 1972. (*Milovat Církev*, č. 16).

[15] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 102.

[16] Ibid., č. 137.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-duben-2010/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-duben-2010/)
(09.08.2025)